

Арапинътъ се поклони и се скри. А Иванчо сладко заспа и засънува най-хубави сънища . . .

* * *

Сутринтъ рано царътъ се събуди, погледна къмъ полето и се смая. Цѣлото поле блѣстѣше подъ лжчитѣ на слънцето съ ослѣпителенъ блѣсъкъ. Върху покрива на новия дворецъ грѣха хиляди и хиляди слънца . . . Чудни градини се простираха по полето. Задъ градинитѣ, додето очитѣ виждатъ, се простираха още по-чудни гори съ златни и сребърни звънчета, вмѣсто листа. Въ градинитѣ пѣха безброй славеи и други сладкопойни птички и пѣснитѣ имъ се сливаха съ сладкия звънъ на горскитѣ звънчета въ дивна, вълшебна музика!..

Мило, красиво, омайно!..

Още се не свѣстилъ царътъ отъ изненадата, ето невиджано чудо, върви по пѣтя самичка чудна златна колесница . . . Тя хвърчи безъ коне, безъ огънь!.. Ето, спрѣ тя предъ палата и изъ нея излѣзе сжщата оная бабичка — Иванчовата майка, но колко сега промѣнена, колко хубаво облѣчена . . .

Царътъ се смая. Той защита бузитѣ си, та дори го заболѣха; но не, не е сънъ това. Значи всичко е истина, станало е!

Повика той придворнитѣ, но всѣки, който вли-заше при него, гледаше смаянъ, уплашенъ и не знаеше какво да каже. . .

Бабичката вече влѣзе въ царския палатъ. Придворнитѣ се покланяха ниско и ѝ отваряха пѣтъ. Като я видѣ царътъ, посрещна я усмихнатъ и любезно ѝ заговори:

— Твоятъ синъ, бабо, е достоенъ за мой синъ и царски зетъ, щомъ може само за една нощъ да прави такива и толкова много чудеса. Азъ стоя на думата си, стига дъщеря ми да се съгласи. . . Нека дойде и синъ ти още сега.

Бабичката се върна съ сжщата златна колесница и скоро Иванчо дойде облѣченъ въ чудно красиви дрехи само отъ коприна и злато.